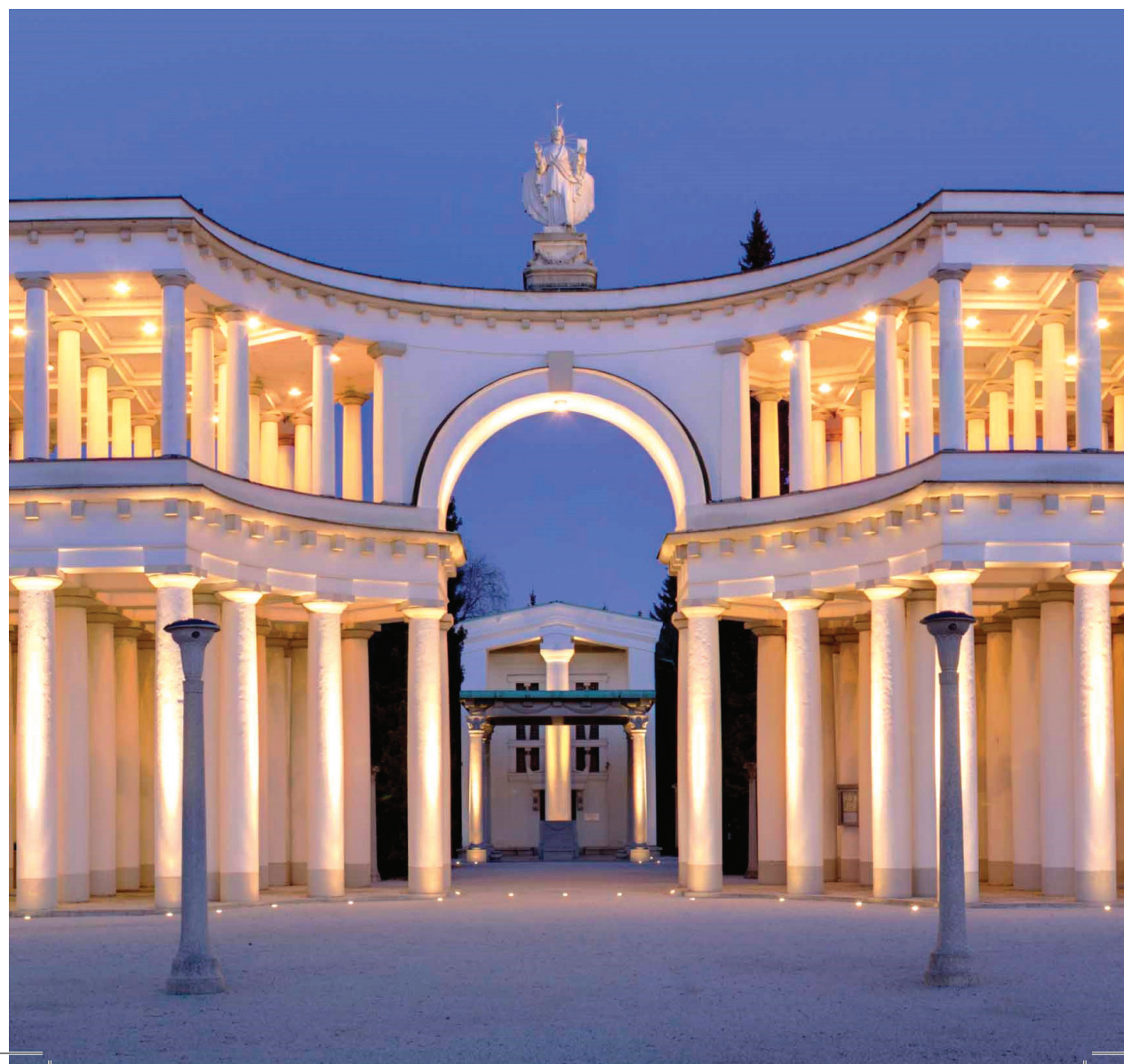

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

november ■ 2018

Tega, kar je v nas večno, ne vidimo

Spoznavam, da se pogled na smrt v različnih življenjskih obdobjih zelo spreminja. Navadno v takšnih pogovorih sebe izvzamemo iz dejstva, da bomo umrli. Vse je lepo, teoretično si predstavljamo, da človek odide in vendar živi naprej. Po naši veri, veri v Jezusa, je življenje večno, neuničljivo.

Ob izgubi svojih bližnjih pa se kljub temu vedno srečamo z žalostjo in bolečino. Vsako žalovanje zahteva svoj čas. Kako dolg bo ta čas, je odvisno tudi od tega, v kakšni povezavi smo bili s pokojno osebo. Če že v času življenja tukaj molimo drug za drugega, če si odpuščamo, je ta pot drugačna, kot ko ostajajo zamere. Zato je pomembno že danes živeti spravo z vsakim, ker je to veliko težje, ko človek odide. Že danes je pomembno imeti lep odnos – vse je nesmisel, kar je sovraštva, jeze ...

Svojega očeta sem izgubila, še preden je bil moj prvi sin star eno leto. Takrat sem našla velik smisel v tem, da sem se povsem posvetila otroku, čeprav mi je bilo zelo žal, da ne bo imel dedka, ki se je tako veselil svojega vnuka.

Tudi ko mi je umrla mama, sta bila moja sinova še majhna. Babica sta imela zelo rada. Živeli smo zelo povezano. Nekega dne pa je šla za tri dni v bolnico in umrla. To je bil hud pretres. Še posebej težko sem se potolažila, ker se od mame nisem mogla posloviti. Bila je na intenzivni negi in po telefonu nam je sporočila, da jo najbližji lahko pridemo obiskat. Res smo se odpravili k njej, a smo jo videli samo skozi špranjo. Zaznala sem, da je nemirna, verjetno je pričakovala, da nas bo videla. Ravno ko sem želela vstopiti, pa je prišel zdravnik, zaprl vrata in nam razložil, da je ne smemo več obiskati. Naslednje jutro so me iz bolnice obvestili, da je mama v zgodnjih jutranjih urah umrla. Dolgo sem prebolevala njeno smrt in v sebi sem imela težke boje, ker se mi je zdelo, da se nisem dovolj potrudila za ta obisk. Skoraj eno leto sem imela tudi fizične težave.

Pozneje mi je po dolgotrajni bolezni umrl mož. Pet let je bil onkološki bolnik, z vzponi in padci, sproti smo doživljali njegovo bolečino. Prenašal jo je herojsko. Ko ni šlo na bolje, je sprejel vse možne te-

rapije, a se ni dalo več pomagati. Ves čas sem ga spremljala z molitvijo in to mi je dajalo tolažbo in mir. Lahko sem sprejemala njegovo bolezen in skrb zanj, ne da bi se posebej trudila. Na koncu je bil doma na bolniški postelji in vse je potekalo kar v miru in lepo. Bogu sem hvaležna, ker ni doživljal hudih bolečin. Možu je bilo všeč, da sem molila zanj. Nekaj noči pred njegovo smrtjo sem poklicala tudi duhovnika. Po njegovem obisku je v miru zaspal in zame je bila Božja milost, da sem tudi sama počasi sprejemala situacijo. Poučili so me, kako spremljati človeka, ki umira: v nič ga siliti, tudi ne v posebno zdravljenje, poskrbeti, da je v miru ... In prosila sem Gospoda, da bi lahko v miru odšel. Odpustila sem mu vse, kar je bilo morda narobe, in prosila, da mu tudi Gospod odpusti. Njegova smrt je bila odrešujoča.

Sestro pa sem izgubila zelo nepričakovano. Dobro sva se razumeli, pogosto sva skupaj molili. Zmeraj je govorila, da želi, da jo Gospod vzame v spanju, da ne bi bila na koncu odvisna od drugih. Stara je bila 87 let in je zato na smrt gledala

drugače. Vseeno je bil njen odhod zame šok. Vsaka izguba pusti vrzel. Sestra mi je bila kot mama, bila je moja prijateljica, lahko sem se ji popolnoma zaupala, zato sem izgubo močno občutila. Tolažilo pa me je, da ni trpela zaradi dolgotrajne bolezni in muk pred smrtjo. To vidim kot Božjo milost.

Fizično ne čutim posebne povezave s svojimi pokojniki. Vem pa, da je pomembno moliti za duše rajnih, še posebej za tiste, ki se jih nihče ne spomni. Ne zavedamo se njihove hvaležnosti, ko jim pomagamo z molitvijo ali ko zanje obhajamo svete maše. Seveda duš ne vidimo fizično, ne moremo se z njimi pogovarjati, tako kot se med seboj. Če pa se nam na primer neki pokojnik pogosto pojavi v mislih ali nas nanj spomni kakšen dogodek v življenju, je to lahko znak, da se oglašja, ker nas potrebuje. Ko za to dušo darujemo sveto mašo, navadno začutimo večji mir.

Helena Kregar

Kaj se zgodi po smrti - ob tem skritem prehodu v večno življenje

*K*ristjani verujemo, da je smrt pomemben dogodek v našem življenju, ki pa ne pomeni konca, ampak le prehod v večnost oz. v nebesa, vice ali pekel. Ko govorimo o nebesih, ne mislimo toliko na oblačke in na harfe ... ampak na stanje človekove duše, ki živi naprej in je v polnosti srečna pri Bogu. Seveda je od človekovega življenja in predvsem od njegovih zadnjih trenutkov odvisno, ali bo zmožen vstopiti v ta odnos z Bogom. V večini primerov pred tem potrebujemo še očiščenje. In to očiščevanje, ki ga zaznamuje določeno trpljenje, kristjani imenujemo vice. Duša, ki je v vicah, je že sprejela Boga, želi živeti v njegovi ljubezni, se pa zaveda, da si njeno stanje tega še ne zasluži, da njena ljubezen še ni dovolj čista. Predvsem zaradi tega, ker ne vemo, kje je kdo od pokojnih, molimo zanje in zanje darujemo svete maše. Po cerkvenem izročilu in tudi po nekaterih osebnih razodetjih vemo, da jim s tem

skrajšamo čas trpljenja oz. očiščevanja. Potem je tu še pekel, o katerem si danes skoraj ne upamo govoriti. Vendar ga Jezus omenja, in to večkrat. Pekel ni toliko Božja kazen za hudobne kot svobodna izbira človeka, ki se zavestno odtuji od Boga in noče sprejeti ne njegove ljubezni ne njegovega usmiljenja. Nekateri filozofi in teologi trdijo, da je pekel dokaz, da je človek do konca svobodno bitje, zato je tudi dokaz nepojmljive Božje ljubezni, ki nikogar k ničemur ne sili.

Helena Reberc

Knjiga in čaj

Odpustil sem vam

U novembru vas knjigočajevci vabimo na pogovor ob knjigi *Odpustil sem vam*. Gre za pretresljivo izpoved Švicarja *Daniela Pitteta*, ki je več let doživljal zlorabe, a mu je bila dana milost odpuščanja. V otroštvu je bil žrtev pedofilskega duhovnika, v štirih letih je bil posiljen okoli 200-krat. Človeku, ki mu je uničil otroštvo, je odpustil, star komaj 11 let.

Knjiga, za katero je predgovor napisal papež Frančišek, je izšla tudi v slovenščini. Vabimo vas k branju.

Iz svojih izkušenj vemo, da sočloveku ni težko zadati ran. Vsak je v svojem srcu že od rojstva naprej ranjen z izvirnim grehom. Nihče na tem svetu ni popoln. Vsi nosimo svoje rane. Nekateri manjše, drugi večje. Če jih ne izročimo Bogu in jih ne predelamo, nas trajno zaznamujejo. Če jih ne osvetli Božja milost, se ne zace-lijajo. Še posebej so velike, če v otroštvu doživimo zlorabo. Mnoge žrtve molčijo. Ne morejo govoriti o tem. Tisti zlorabljeni ljudje, ki pa spregovorijo o tem in dejanje zlorabe celo odpustijo, nas lahko ogromno naučijo. So dar za nas. Velike rane je po človeško skoraj nemogoče odpustiti. Če pa trdno verujemo, da Bogu ni nič nemogoče, se nam to lahko zgodi. Kljub bolečini, kljub trpljenju se lahko s pomočjo Božje milosti izpostavimo Božji ljubezni. Mi sami ne moremo odpustiti tujih grehov, Bog v nas pa jih lahko. Zakaj Bog

lahko odpusti tudi najhujšemu zločincu, prevarantu, tatu in posiljevalcu, je skrivnost. Bog je edini, ki lahko vsakega človeka brezpogojno ljubi. Božji Sin je moral veliko pretrpeti in umreti na križu, da nas je s svojo krvjo odkupil in nas rešil teme greha. Premagal je smrt in tretji dan vstal od mrtvih. Zato, ker smo deležni Božjega odpuščanja na križu, na katerega smo ga pribili, lahko odpuščamo. Na križu je Jezus izgovoril odrešilne besede za vse nas: »Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!«

Kristjani ne zanikamo zločinov. Zločin ni samo greh, je tudi kaznivo dejanje. Glede tega moramo biti jasni in o tem moramo tudi govori-

ti. Naša največja naloga pa je, da se od Gospoda učimo odpuščanja. Pot je dolga in potrebujemo veliko vere in Božje ljubezni, da se odpravimo nanjo. Toda za kristjana je to edina pot. Edino zdravilo za greh sta ljubezen in odpuščanje. Tako nas uči naš Gospod Jezus Kristus.

V naš pogovor o knjigi in odpuščanju se bosta vključila tudi jezuit p. Ivan Platovnjak in gospa Sonja Pungertnik, ki pri Sv. Jožefu vodita Šolo odpuščanja.

Zdenka Sušec

Zakonski jubilanti 2018

*P*ogosto se pri poročni sveti maši prebira Pavlovo razmišljanje o ljubezni. Ponuja nam razmislek o tem, kaj nam koristi obilo znanja, podarjati vse (ali veliko), kar imamo, drugim in opravljati razna dela – brez dejavne ljubezni. Apostol Pavel pravi, da brez ljubezni ne bo pravih sadov, napiše celo, da »potem nisem nič«.

Zakonci na skupni poti spoznajo, kaj v resnici pomeni, da je ljubezen dejavna, potrpežljiva, dobrotljiva, da vse opraviči, vse prenaša ...

V nedeljo, **18. novembra, ob 10.00** bodo zato vsi, ki v tem letu praznujejo 5, 10, 15, 20 in več let zakonskega življenja, imeli priložnost, da se Bogu zahvalijo za skupno prehojeno pot. Pri sveti maši bodo zakonci prejeli blagoslov, praznovanje pa bomo nadaljevali na trgu pred cerkvijo. Vse zakonske jubilate vabimo, da se do 12. novembra osebno ali po telefonu prijavite v župnijski pisarni in pred zbranim občestvom pričujete o Božji ljubezni in njeni prisotnosti v vašem zakonu.

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN:

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

zupnija.lj-zale@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Primož Brovč
Helena Reberc

OBLIKOVANJE: Barbara Paternoster

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: Klemen Lajevec, splet

URNIK SVETIH MAŠ:

NEDELJE: 8.00 in 10.00
Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 18.00
SOBOTE: 18.00

SPREJEM v ŽUPNIJSKI PISARNI:
ponedeljek, torek, četrtek
in petek od 8.30 do 9.30
od 17.00 do 17.45

*TRAJNA
SREČA
JE EDINO
V ISKRENOSTI
(LICHTENBERG).*

Pričakujemo ...

ČETRTEK / 1. NOVEMBER

- slovesni praznik vseh svetih: svete maše vsako uro od 8.00 do 16.00 in ob 18.00
- ob 15.00 bo sv. mašo daroval ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore
- ob 19.00 v stari cerkvi molitev rožnega venca za vse rajne
- ob 20.00 v cerkvi Vseh svetih tradicionalni molitveni večer za mlade

PETEK / 2. NOVEMBER

- spomin vseh vernih rajnih: svete maše ob 9.00 in 18.00, v Tomačevem ob 18.00
- prvi petek: dopoldne obhajanje bolnikov po domovih

PONEDELJEK / 5. NOVEMBER

ob 18.00 sveta maša za vse pokojne sodelavce in dobrotnike Karitas

SREDA / 7. NOVEMBER

sestaneč župnijske Karitas ob 18.45

ČETRTEK / 15. NOVEMBER

večer Knjiga in čaj ob 19.00 v cerkvi Vseh svetih; ob knjigi Daniela Pitteta *Odpustil sem vam* bomo spregovorili o spolnih zlorabah v Cerkvi in o možni poti odpuščanja; gosta bosta p. Ivan Platovnjak in Sonja Pungertnik

SOBOTA / 17. NOVEMBER

medgeneracijsko srečanje ob 10.00 v učilnici

NEDELJA / 18. NOVEMBER

blagoslov zakonskih jubilarov pri sveti maši ob 10.00

TOREK / 20. NOVEMBER

sestaneč katehetov ob 19.00

SOBOTA / 1. DECEMBER

- ob 10.00 izdelava adventnih venčkov v učilnici
- ob 11.00 sveta maša za bolnike in bolniško maziljenje v cerkvi Vseh svetih